

Balatonendréd, 1900. március 7. – New York, 1976. június 20.

Kisbirtokos parasztcsaládból származott, apja földműves volt. Tanítóképzőt végzett Sopronban. Tanulmányai befejeztével 1924-ben nevelő lett Nagycenken, a Széchenyi családnál. 1925-ben Budapestre költözött, a gazdasági életben helyezkedett el, de politikával és újságírással is foglalkozott. Az 1930-as években belépett a Független Kisgazdapártba, 1939-től a párt egyik országos szervezője.

Az 1939. évi országgyűlési választásokon a párt Somogy vármegyei listáján jelölték, de nem került be a parlamentbe. 1940 után ő irányította az FKGP erdélyi szervezkedését. A Hevesmegyei Lapok, a Kecskeméti Ellenzék és a Tanyavilág című újságok szerkesztője, majd 1941-ben Új Máramaros címmel a kormányt támogató lapot indított, amelynek főszerkesztője és kiadója lett. (A lapot a kezdeti kormánypártiság ellenére 1943-ban betiltották.) Rövid máramarosszigeti tartózkodás után, 1941 májusában visszajött Budapestre. Előbb a Fried Bőripari és Kereskedelmi Rt. titkára és személyzeti főnöke, majd 1943-tól egy kisebb cég, a Magyar Építőanyag-kereskedelmi Rt. igazgatója. A német megszállás után bekapcsolódott az ellenállási mozgalomba; tagja volt annak a csoportnak, amely elvágta a Ferihegyi repülőtér telefonkábeleit. 1944. március 26-án a Gestapo letartóztatta; megkínozták, eltörték a lábát, később Kistarcsára internálták.

1945. áprilistól decemberig az FKGP főtitkárhelyettese és a vidéki szervezés vezetője, a párt országos nagyválasztmányának a tagja. 1945. április 23-án kinevezték Somogy vármegye főispánjává. 1945. november 4-én a Veszprém vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Számos társadalmi és sportegyesület elnöke Somogyban. Kommunistaellenes beszédei és magatartása, valamint egy fegyveres rendfenntartó alakulat, a Gaál Gaston-gárda megszervezése miatt 1946. augusztus 12-én a munkáspártok követelésére és a sajtó támadásaira leváltották a főispáni posztról. 1946. december 12-én a Nemzetgyűlés mentelmi bizottsága – azon a címen, hogy közreműködött Vértessy Károly kisgazdapárti képviselő Nyugatra szökésében – kiadta a hatóságoknak; 1947. január 24-én kizárták a törvényhozásból. Az FGKP Politikai Bizottsága a párttagságát is felfüggesztette.

1946. december 19-én letartóztatták, a Budapesti Népbíróság 1947. február 10-én öt év börtönbüntetésre és teljes vagyonelkobzásra ítélte. Ezzel egyidejűleg eljárás indult ellene háborús bűntett elkövetése, bigámia és közokirat-hamisítás miatt is. 1948. március 20-án a kaposvári törvényszéki tanúkihallgatásról megszökött, de május 8-án elfogták, és a budapesti statáriális bíróság 13-án fegyver- és lőszerrejtegetés vádjával tizenöt év fegyházra ítélte. 1951. május 24-én a Budapesti Megyei Bíróság az ellene előzőleg indított eljárásokat egyesítve összbüntetésül húsz év börtönbüntetésre ítélte. 1956. szeptember 24-én a váci börtönből szabadult; Balatonendrédre ment. Október 31-én Kaposváron felszólalt a Kossuth téri

nagygyűlésen, majd a másnapi siófoki tömeggyűlésen. Távollétében kooptálták az FKGP Ideiglenes Intézőbizottságába; november 3-án főtítkárhelyettessé választották. A szovjet katonai intervenció után bujkálni kényszerült. 1957. január 24-én Bécsbe menekült, majd kivándorolt az Egyesült Államokba. 1958-tól a New York-i Magyar Bizottság tagja, emellett a Magyar Szabadságharcos Szövetség egyik társelnöke. Ítéleteit a Legfelsőbb Bíróság 1991. november 28-án semmissé nyilvánította.